

Раймондъ. (възгъхъ). Дѣйствително не сте магесница !

Раймондъ. Съ Божия сила ли направихте тѣзи чудеса ?

Ивана. Но съ чия друга ?

Раймондъ. И мълчахте при мръсното обвинение ? Сега говорите вие, а прѣдъ краля мълчахте.

Ивана. Мълчишкомъ и покорно ся покорихъ на съдба та, която я испраща Богъ !

Раймондъ. Не можахте ли да отговорите на баща си ?

Ивана. Тѣй, като го говори ^{отца си} отецъ, говорише го Богъ ; но и испитъ тѣ също ще бѣде отечески.

Раймондъ. Че сте виновни, и небе то туй доказа !

Ивана. Защото Небе то говореше, то азъ мълчахъ.

Раймондъ. Какъ, съ една думица можехте да отблъсните и оборите мръсното обвинение, а вие оставихте свѣтъ тѣ въ таквозъ едно нещастно заблуждение ?

Ивана. То не бѣше заблуждение, а испратена съдба !

Раймондъ. Невинно прѣтърпяхте туй унижение, и никаква жалба ся не изяви изъ вашитѣ уста.

— Азъ ся въсчудвамъ, студени трыпки ма побиватъ, сърдце то ми трепере, но вашата дума я зямамъ за положителна, истинна, защото никога не можахъ да повѣрвамъ на вашата виновность. Но не мога си представя, щото чловѣческо то сърдце да претърпи мълчишкомъ ужасно то.

Ивана. Заслужвахъ ли да бѣда пратенница, ако не почитахъ слѣпо Божията воля ? Но недѣй мисли, че съмъ до тамъ бѣдна ; азъ ся липавамъ наистина отъ много нѣщо, но туй не е нещастие за мое то положение ; азъ съмъ отстранена и заточена ; но въ пустинята познахъ себе си. Догдѣто ся изсипвахъ почести и милости надъ мене, тогазъ ся боряхъ вътрѣшно, и бѣхъ най-нещастна та като завиждахъ на цѣль свѣтъ — но сега завехнаха вси рани, и бура та, що